

1^η ιστορία: Η δική μου Μεγάλη.. μικρή, η προγιαγιά μου η Αλεξάνδρα

Ήμουν τριών μηνών στην κοιλιά της μητέρας μου, όταν ο γιατρός προσπαθούσε να δει το φύλο μου! «Κορίτσι», ανακοίνωσε στους γονείς μου και εκείνοι κοιτάχτηκαν! Εκείνη τη στιγμή, μέσα από ένα βλέμμα γεμάτο συγκίνηση, αποφασίστηκε το όνομά μου. Αλεξάνδρα!

Ποια ήταν η Αλεξάνδρα, που δίχως σκέψη και χωρίς αμφιβολία, οι γονείς μου αποφάσισαν για το όνομά μου; Η γιαγιά του μπαμπά μου, η προγιαγιά μου!

Δυστυχώς δεν τη γνώρισα, έφυγε από τη ζωή όταν ο πατέρας μου ήταν έφηβος ακόμα, αλλά μεγάλωσα με τις ιστορίες της, παραδειγματίστηκα από την καλοσύνη της, ηρεμούσα από την πραότητα της, διδάχτηκα από τη σοφία της, αλλά και γλίτωσα πολλές φορές την τιμωρία με τη γνωστή ατάκα του πατέρα μου...“Σε γλιτώνει το όνομά σου!” Πέρασαν τριάντα τρία χρόνια από το θάνατό της και η μνήμη της μένει αναλλοίωτη και όχι μόνο συντροφεύει, αλλά και συμβουλεύει την οικογένειά μου σε καθημερινή βάση.

Μα τι το τόσο σπουδαίο έκανε η προγιαγιά μου; Δεν πολέμησε, δεν επινόησε κάποια σπουδαία εφεύρεση, δεν ανακάλυψε κάποιο φάρμακο ή κάποιον πλανήτη, δε μετακίνησε βουνά με τη σκέψη της, δεν γράφτηκε σε εφημερίδα το όνομά της! Μόνο στο πιστοποιητικό γέννησής μου! Η προγιαγιά μου ήξερε να κάνει κάτι πολύ καλά, καλύτερα από τους περισσότερους ανθρώπους του τότε, αλλά και του σήμερα! Ήξερε να αγαπάει, αληθινά και ανιδιοτελώς! Αγαπούσε τον άνθρωπο, όποιος κι αν ήταν, απ’ όπου και αν καταγόταν και οποιασδήποτε κοινωνικής τάξης. Μα περισσότερο από όλους αγαπούσε τα παιδιά!

Μεγάλωσα με αμέτρητες ιστορίες, για το πώς μάζευε όλους τους φίλους του πατέρα μου για να τους ταΐσει, ιδιαίτερα τα παιδιά των οποίων οι γονείς δούλευαν. Είχε αναλάβει την επίβλεψή τους από μόνη της! Έφαγαν, διάβασαν, ξεκουράστηκαν, είναι ασφαλή;

Είχε το χάρισμα με ένα της βλέμμα και μια γλυκιά κουβέντα, να λύνει οποιαδήποτε διαφωνία! Λέξεις παρήγορες, λέξεις σοφές ειπωμένες με τρόπο γαλήνιο και γεμάτο αγάπη, έδιναν σε κάθε πρόβλημα τη σωστή λύση. Δεν είχε μαλώσει με άνθρωπο, δεν είχε υψώσει ποτέ τη φωνή της, δεν είχε κατακρίνει κανέναν, άσχημη κουβέντα δεν είχε ειπωθεί ποτέ από το στόμα της. Ήταν πάντα πρόθυμη να βοηθήσει, να συμπαρασταθεί, να ξεκουράσει, να ακούσει, να συμβουλέψει, να συμφιλιώσει, μα πάνω απ’ όλα να προσφέρει – ό,τι και όπου μπορούσε.

Όποιος τη συναναστρεφόταν, γοητευόταν από το λόγο της, τους άριστους τρόπους της και τη σοφία της. Μα αυτή η γυναίκα θα πρέπει να εκπαιδεύτηκε στα καλύτερα σχολεία της εποχής, θα πρέπει να μεγάλωσε με τους καλύτερους διδασκάλους, σίγουρα θα άνηκε σε αριστοκρατική οικογένεια! Ναι, άνηκε σε αριστοκρατική οικογένεια, αλλά δεν πρόλαβε να καρπωθεί τα οφέλη! Την ποιότητά της την όφειλε στο μεγαλείο της ψυχής της.

Γεννήθηκε το 1910 στη Σμύρνη της Μ. Ασίας. Ζούσε με την πολυμελή οικογένειά της στο Αϊβαλή. Άνθρωποι άξιοι, μορφωμένοι, αξιοπρεπείς ζούσαν όμορφα και μονιασμένα με τους Τούρκους. Δεν υπήρχε η έννοια της εθνικότητας. Μόνο ο άνθρωπος μετρούσε και αυτές τις αρχές διδάχτηκε η προγιαγιά μου. Όσοπου το 1922, στη μικρασιατική καταστροφή, όλα άλλαξαν. Στα δώδεκά της χρόνια αναγκάστηκε να μπει σε ένα καράβι με τη μητέρα της και τα αδέρφια της και να αφήσει τον πατέρα της πίσω. Τι σύμπτωση να εξιστορώ μέρος της ζωής της στα δώδεκα χρόνια μου, στην ηλικία που η προγιαγιά μου άφησε τη γνώριμη ζωή της και έγινε πρόσφυγας στο άγνωστο.

Τα πλοία είχαν διάφορους προορισμούς, Χίο, Πειραιά, Γαλλία... Η προγιαγιά μου με την οικογένειά της αποβιβάστηκαν στη Σύρο. Επικρατούσε φόβος, ανασφάλεια, πανικός και πείνα. Το νησί ήταν απροετοίμαστο για να υποδεχτεί τόσους ανθρώπους. Δεν υπήρχαν καταλύματα, τροφή και φάρμακα. Οι άνθρωποι αρρώσταιναν και τα παιδιά δεν άντεχαν από τις κακουχίες. Η προγιαγιά μου ήταν από τα μικρότερα παιδιά και κινδύνευε. Τότε βρέθηκε ένα αριστοκρατικό σπίτι και η μητέρα της την άφησε εκεί. Να δουλέψει ως εσωτερική. Δε δεχόντουσαν ελεημοσύνες! Η πρόγιαγιά μου ανέλαβε στα 12 χρόνια της τη φύλαξη και τη διαπαιδαγώγηση τριών παιδιών, παράλληλα με τις δουλειές του σπιτιού. Δεν αρνήθηκε, δε δυσανασχέτησε, δούλεψε σκληρά και αποχαιρέτησε την οικογένειά της, η οποία έφυγε για Πειραιά. Κάθε μέρα άφηνε πίσω την παιδική της ηλικία και αφοσιωνόταν στο να κάνει σωστά τη δουλειά της. Πρόσεχε τα παιδιά σαν αδέρφια της και κρατούσε το ξένο σπίτι, σα σπίτι της. Ένιωθε μόνο ευγνωμοσύνη κι ας ήταν όλα αβέβαια κι ας μη γνώριζε για την οικογένειά της.

Όσοπου έμαθε ένα νέο που την αναστάτωσε πολύ. Ο μικρός γιος του αδερφού της, το 5 ετών ανιψάκι της, αγνοούταν. Είχε μείνει πίσω στη Σύρο και είχαν χάσει τα ίχνη του. Τότε, έβαλε σκοπό ζωής η προγιαγιά μου, να το βρει. Οι πιθανότητες ήταν εναντίον της. Τα ασυνόδευτα παιδιά τα έδιναν για υιοθεσία και στην Ελλάδα, αλλά και στο εξωτερικό. Όποτε μπορούσε, ξέκλεβε χρόνο και έψαχνε παντού. Στον Ερυθρό Σταυρό, σε καταυλισμούς, όργωνε την κάθε περιοχή ...Ένα μικρό κορίτσι μόνο του... Σε κάθε αποτυχημένη προσπάθεια πείσμωνε, δεν τα παρατούσε κι ας απογοητευόταν. Και συνέχιζε την αναζήτηση κάτω από αντίξοες συνθήκες, ώσοπου επιτέλους το βρήκε!

Η αγάπη της για τον ανιψιό της ήταν η κινητήριος δύναμη που τη βοήθησε ,όχι μόνο να βρει τον ανιψιό της, αλλά και να καταφέρει να μαζέψει χρήματα , ώστε να μπορέσουν να φύγουν από το νησί και οι δυο τους. Με την αξία της, τη θέλησή της και την αγάπη της κατάφερε να οδηγήσει εκείνη και τον ανιψιό της στον Πειραιά και να επανενωθεί όλη η οικογένεια στην Παραγκούπολη, όπου έμεναν. Η φτώχεια ήταν κι εκεί μεγάλη και οι συνθήκες διαβίωσης απάνθρωπες. Παρόλα αυτά, η προγιαγιά μου συνέχισε να προσφέρει και να βοηθάει την οικογένειά της, δουλεύοντας σκληρά, αλλά πάντα με υπομονή, ευγνωμοσύνη και το χαμόγελο στα χείλη.

Αυτή, λοιπόν, ήταν η προγιαγιά Αλεξάνδρα! Η καλοσύνη της και το μεγαλείο της ψυχής της άγγιζαν κάθε άνθρωπο που τη συναναστρεφόταν. Η αγάπη της ήταν τόσο μεγάλη, που τη μετέδωσε στα παιδιά της, στα εγγόνια της, τα δισέγγονά της...και η ζωή συνεχίζει το έργο της...!

2^η ιστορία: Ο μικρός Αντώνης Παπανικολάου

Η ιστορία είναι εμπνευσμένη από τον πατέρα Αντώνιο Παπανικολάου που έχει ιδρύσει την «Κιβωτό του Κόσμου».

Ο μικρός Αντώνης, από τα πέντε του, πήγαινε κάθε Κυριακή με την αγαπημένη του γιαγιά στην εκκλησία. Ο μικρός Αντώνης ανυπομονούσε να έρθει η Κυριακή. Λάτρευε τις λειτουργίες που έλεγαν οι παπάδες, είχε όλα τα Ευαγγέλια και τα ήξερε απέξω. Μέχρι που μια μέρα έγινε το κακό!

Ήταν Κυριακή. Ο μικρός Αντώνης ξύπνησε με χαρά μιας που ήξερε πως θα πήγαινε στην εκκλησία με τη γιαγιά του. Η χαρά του όμως, σε λίγο έφυγε. Ο μικρός Αντώνης άκουσε φωνές του πατέρα του και πήγε τρέχοντας στο σαλόνι, αλλά η μητέρα του τον σταμάτησε, του είπε να πάει στο δωμάτιό του.

Μια ώρα μετά, ο πατέρας του μικρού Αντώνη του ανακοίνωσε τα πιο δυσάρεστα νέα. «Η γιαγιά σου πέθανε, Αντώνη». Αμέσως, ο μικρός Αντώνης ξέσπασε σε κλάματα. Όμως ο πατέρας του, τού είπε άγρια, φωναχτά, με μίσος: «Σώπα! Εσύ φταις γι' αυτό!» Ο πατέρας έκλεισε με δύναμη την πόρτα και έφυγε. Σε λίγο, η μητέρα του μικρού Αντώνη, τού εξήγησε τί είχε συμβεί. Η γιαγιά του μικρού Αντώνη είχε πάει να του πάρει καινούργιο Ευαγγέλιο και την τραυμάτισε ένα αυτοκίνητο θανάσιμα!

Ο μικρός Αντώνης, μετά από έναν μήνα, αφού είχε συνέλθει κάπως, άρχισε να σκέφτεται πώς να πάει στην εκκλησία. Ο πατέρας του δεν τον άφηνε να πηγαίνει, δεν ήταν θρησκευόμενος. Όμως ο μικρός Αντώνης βρήκε μια ιδέα. Θα πήγαινε κρυφά, κάθε Κυριακή στις έξι ώρα στην εκκλησία. Έτσι κι έκανε. Όμως την τρίτη Κυριακή, αφού ο μικρός Αντώνης άναψε το τελευταίο κεράκι που θα άναβε στα παιδικά του χρόνια για τη γιαγιά του, τον άνθρωπο που του έδειξε τον δρόμο, ο πατέρας του τον έπιασε. Τον άρπαξε από το αυτί και τον έβαλε τιμωρία, μια βδομάδα κλειδωμένο στο δωμάτιό του, μόνο με ψωμί και νερό. Ο μικρός Αντώνης, όσο βρισκόταν κλειδωμένος στο δωμάτιό του, παρατηρούσε από το παράθυρο τα άστεγα παιδιά που δεν είχαν να φάνε και έλεγε μέσα του: «Μια μέρα θα σας σώσω».

Όταν πέρασε η βδομάδα της τιμωρίας του, ο μικρός Αντώνης έκλεψε μερικά λεφτά από τον μπαμπα του και για τρεις ολόκληρους μήνες τα έδινε στα άστεγα παιδιά.

Μέχρι που μια μέρα, ο πατέρας του, παρόλο που δεν είχε καταλάβει κάτι, τον πούλησε σε έναν γέρο που όμως αυτός ο γέρος τον παράτησε. Κι έτσι, ο μικρός Αντώνης έγινε άστεγος. Μα τότε, τα έντεκα παιδιά που είχε βοηθήσει ο μικρός Αντώνης έτρεξαν αμέσως να τον στηρίξουν.

Όσοπου ο μικρός Αντώνης έγινε μεγάλος Αντώνης και με αυτά τα έντεκα, πλέον μεγάλα, παιδιά, έφτιαξαν την μεγάλη Κιβωτό τους. Κι έτσι ο μεγάλος Αντώνης έσωσε εκατοντάδες παιδιά και άναψε εκατοντάδες κεριά για τη γιαγιά του!

3^η ιστορία: Ο μικρός Θωμάς Μαύρος

Έλληνας ποδοσφαιριστής, αδελφός του παππού μου, του Σωτήρη Μαύρου. Η ιστορία που θα σας αναφέρω είναι βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα όπως τα έχει αναφέρει ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του και μπόλικη δική μου φαντασία.

Ήταν Κυριακή, 26 Φεβρουαρίου 1961. Αυτή η ημέρα είναι πολύ σημαντική και σημαδιακή για εμένα, γιατί έτσι άρχισε η ιστορία μου στον Πανιώνιο, έτσι ξεκίνησε η πορεία μου στο ποδόσφαιρο. Σκέφτομαι, τελικά, πως όλα για εμένα ξεκίνησαν με 65 κεφαλιές και 1 ανάποδο ψαλίδι, όμως τώρα θα σου περιγράψω μόνο τις 65 κεφαλιές.

Η Κυριακή εκείνη την εποχή ήταν η ημέρα της οικογένειας, αλλά για τη δική μου οικογένεια, ήταν και η ημέρα που πηγαίνουμε με τον αδελφό μου και τον πατέρα μου, να παρακολουθήσουμε τον αγώνα, της αγαπημένης μας ομάδας, του Πανιωνίου. Πάντα πηγαίνουμε να υποστηρίξουμε τους αγώνες, ήταν κάτι σαν παράδοση, για εμάς, και εκείνη την ημέρα, θα έπαιζε με τον Πιερικό.

Όπως κάθε Κυριακή έτσι και εκείνη την ημέρα ο πατέρας μας σήκωσε στις επτά το πρωί. Αυτό το έκανε πάντα είτε με ζέστη είτε με κρύο και φυσικά χωρίς να έχουμε φάει τίποτα για πρωινό. Πηγαίναμε, στο πίσω μέρος του σπιτιού που είχε φτιάξει με όλες τις καρέκλες του σπιτιού τον χώρο προπόνησης.

Ο πατέρας μου ήταν δίκαιος και μας αγαπούσε αλλά με τον δικό του τρόπο. Εφάρμοζε στρατιωτική εκπαίδευση και στον αδελφό μου και σε εμένα, εάν δεν κάναμε σωστά μια άσκηση, μας έριχνε χαστούκι, για εκπαιδευτικούς λόγους. Πριν αρχίσουμε την προπόνηση, ψιθυρίζαμε με τον Σωτήρη, τον αδελφό μου «πόσα χαστούκια θα φάμε σήμερα;». Ήταν πολύ αυταρχικός, ήθελε πάντα να αριστεύουμε τόσο στα μαθήματα, όσο και στον αθλητισμό, το έκανε με έντονο τρόπο, αλλά πρέπει να παραδεχτώ ότι, έτσι σε ηλικία έξι ετών έπαιζα ήδη ποδόσφαιρο.

Ο καιρός εκείνη την Κυριακή δεν ήταν καλός, καθόλου καλός, ξεκινήσαμε όπως πάντα με πάσες και τρίπλες, όμως οι καιρικές συνθήκες χειροτέρευαν. Η μάνα μου που ήταν, άλλος

χαρακτήρας, μας έβλεπε με θλιμμένο ύφος από το παράθυρο του σπιτιού, αλλά δεν μπορούσε να εκφέρει γνώμη, ο κυρ Μιχάλης, ο πατέρας μου ήταν η «μορφή» του σπιτιού. Όταν ήθελε κάτι, έπρεπε να γίνει. Συνεχίσαμε με σουτ κοντρόλ, το κρύο ήταν τόσο τσουχτερό και ο πατέρας αποφάσισε ότι θα κάναμε δυο διαδρομές και τελειώματα και με τα δυο πόδια, γιατί όπως έλεγε «δεν υπάρχει μεγάλος παίκτης που σουτάρει μόνο με ένα πόδι» και μπήκαμε πίσω στο σπίτι. Η μάνα, η κυρία Ιωάννα, δεν είπε τίποτα, αλλά στο βλέμμα της είδα, ότι οι προσευχές της εισακούστηκαν.

Η αλήθεια ήταν πως χάρηκα, αλλά σύντομα τη θέση της χαράς την πήρε η λύπη, γιατί ο πατέρας μας ανακοίνωσε κοφτά, ότι εκείνη την Κυριακή, δεν θα πάμε στον αγώνα.

«Τι !!!» φώναξα και εγώ και ο αδελφός μου, αλλά ο πατέρας μας, μας κοίταξε με τέτοιο ύφος, που ο αδελφός μου το αποδέχθηκε και πήγε να διαβάσει.

Εγώ έβραζα ολόκληρος, το μυαλό μου δεν σταματούσε να σκέφτεται, τι θα έπρεπε να κάνω για να πάω να δω την αγαπημένη μου ομάδα. Ο αγώνας θα ήταν μοναδικός, θα έβλεπα και τον Παπουλίδη που ήταν ο αγαπημένος μου παίκτης και αρχηγός της ομάδας μας, ήταν το ινδαλμα μου, πάντα περίμενα στην είσοδο για να θαυμάσω τους παίκτες.

Ο πατέρας κατάλαβε ότι δεν μπορούσα να το δεχτώ και μου είπα «θα πάμε την άλλη Κυριακή».

Εγώ άρχισα να του λέω όλες τις δικαιολογίες που μπορούσα να σκεφτώ,

«η ομάδα μας χρειάζεται»,

«εάν δεν πάει κανείς φιλαθλος ποιος θα τους κρατήσει το ηθικό ανεβασμένο για να κερδίσουν»,

«δεν θα πάνε και οι υπόλοιποι θα έχουμε τις καλύτερες θέσεις στην κερκίδα»,

αλλά εκείνος ότι και εάν του έλεγα, επέμενε σε ένα κοφτό «ΟΧΙ».

Ήταν εάν όχι η μόνη φορά, αλλά από τις ελάχιστες φορές που έφερα αντίρρηση στον πατέρα μου, στο τέλος του είπα

«Θα φύγω μόνος μου!»,

άρχισε να μου φωνάζει «δεν βλέπεις τον καιρό», «θα πεθάνεις από το κρύο» και άλλα τέτοια,

αλλά εγώ του έλεγα ξανά και ξανά «Θα πάω!»,

στο τέλος πιστεύοντας ότι δεν θα το κάνω γιατί το γήπεδο από το σπίτι μας απείχε δύο τρία χιλιόμετρα, ή ελπίζοντας, χωρίς βέβαια να το εκφράσει, ότι η μάνα μου θα με πείσει με τον τρόπο της να μην πάω μου λέει

«Άμα το θέλεις τόσο πολύ, σήκω και πήγαινε!»,

χωρίς να το σκεφτώ για δεύτερη φορά, πήρα το παλτό μου και έφυγα τρέχοντας. Το μόνο που σκεφτόμουν στην διαδρομή ήταν πως θα καταφέρω να πάω πιο γρήγορα. Κάποια στιγμή, η σκέψη μου πάγωσε όταν είδα έναν άνθρωπο σκυμμένο, ρακένδυτο ακούνητο. «Ωχ, τι έκανα;», άρχισα να κοιτάω γύρω μου, μήπως αντικρίσω κάποιον άλλον, όμως ήμουν μόνο εγώ και αυτός ο άνθρωπος, σκέφτηκα ψύχραιμα και αστραπιαία, προχώρησα ήρεμα δεν τον κοίταξα και μόλις τον προσπέρασα άρχισα να τρέχω σαν σίφουνας.

Τελικά τα κατάφερα έφτασα στην είσοδο του γηπέδου, τα είχα καταφέρει μόνος μου, χωρίς τη βοήθεια κανενός, ήμουν πολύ χαρούμενος. Κρύωνα βέβαια γιατί ο καιρός δεν μου έκανε το χατίρι και ήταν πραγματικά παγωμένος, έσφιγγα με τα χέρια μου το παλτό προσπαθούσα να σκεπάζω το λαιμό μου, έτριβα τα χέρια μου, κουνούσα το σώμα όσο μπορούσα για να αντέξω. Ξαφνικά αντίκρισα την ομάδα.

Ο αρχηγός της ομάδας με κοίταξε και τότε έγινε το απίστευτο ήρθε και μου λέει

«Μικρέ, που είναι ο πατέρας σου; Είσαι μόνος σου;»

του απάντησα «ο πατέρας μου δεν μπορούσε να έρθει σήμερα»

με κοίταξε και μου είπε «Πανιώνιος δεν είσαι;»

εγώ με ενθουσιασμό στη φωνή μου απάντησα «φυσικά!»

και εκείνος απορημένος μου είπε «γιατί στέκεσαι εδώ; Εισιτήριο έχεις;»

ένιωσα ένα μούδιασμα γιατί δεν είχα, έπρεπε όμως να απαντήσω «όχι»

και εκείνος απλά μου είπε «ωραία! Έλα».

Η καρδιά μου χτυπούσα τόσο δυνατά και γρήγορα που σκεφτόμουν ότι θα την ακούει σίγουρα ο Παπουλίδης αλλά και όλοι όσοι ήταν εκεί, όταν φτάσαμε στα αποδυτήρια μου είπε να περιμένω απ' έξω.

Εκείνη την ώρα έκανε ζέσταμα η αντίπαλη ομάδα, οπότε τους παρακολουθούσα, ενώ σκεφτόμουν ότι ο Πανιώνιος σίγουρα θα τους νικούσε. Οι αθλητές ήταν πολύ σκληροί και έριχναν πολύ δυνατές πάσες μεταξύ τους, όταν βγήκαν οι παίκτες του Πανιωνίου από τα αποδυτήρια και πριν μπουν στο γήπεδο έγινε κάτι απρόσμενο, μια από τις πάσες των αντιπάλων, βρίσκει στο πρόσωπο μου, δεν ήξερα από που μου ήρθε, κουνήθηκε το κεφάλι μου και τώρα που το σκέφτομαι και όλο μου το σώμα, το οποίο βρέθηκε κάτω από την θέση που βρισκόμουν. Το πρώτο που σκέφτηκα ήταν ο πατέρας μου που προσπαθούσε πάντα να μας σκληραγωγήσει και δεν του άρεσε να λυγίζουμε, πόσο μάλλον να βάζουμε τα κλάματα, ήταν σαν να τον άκουγα

«Πως κάνεις έτσι, δεν έγινε τίποτα, μια χαρά είσαι»

έτσι πετάχτηκα πάνω χωρίς ούτε ένα δάκρυ και βέβαια προσπάθησα να προσποιηθώ ότι δεν πονάω, είχα καταφέρει να πάω μόνος μου στο γήπεδο, ήμουν μαζί με την ομάδα στα αποδυτήρια και τι εγώ θα το βάλω κάτω σαν μυζιάρικο μια μπαλιά ήταν.

Ο Παπουλίδης, το είδε και ήρθε και με ρώτησε «είσαι καλά μικρέ; χτύπησες;»

Εγώ όρθωσα το κορμί μου τον κοίταξα στα μάτια και του είπα «μια χαρά είμαι, κώριε Τάκη. Τιποτα δεν έχω»

Εκείνος τότε μου λέει «ξέρεις μπάλα»

«ΞΕΡΩ!» πρέπει σχεδόν να φώναξα τα μάτια μου έλαμψαν και σχεδόν ξέχασα ότι πριν από λίγο είχα ένα τέτοιο χτύπημα.

«Έλα να παίξουμε κεφαλιές» και έβαλε το χέρι του στον ώμο μου.

«Πολύ ευχαριστώ» αποκρίθηκα και τότε το μυαλό μου σκεφτόταν ότι εντολή και συμβουλή είχα ακούσει από τον πατέρα μου.

Κάναμε 65 κεφαλιές συνεχόμενα, τα μάτια μου, το μυαλό μου, κάθε κύτταρο μου ήταν αφοσιωμένο σε αυτές τις κεφαλιές, στο τέλος μου είπε χαμογελώντας,

«πες στον πατέρα σου να σου πάρει μια στολή του Πανιώνιου και κάθε Κυριακή θα βγαίνεις με την ομάδα, μαζί μου, ως μασκότ»

Έτσι κάπως ξεκίνησε η πορεία μου.....